

'A little learning is a dangerous thing'¹

A small amount of knowledge can mislead people into thinking that they are more expert than they really are.

De laatste 20 jaar is er flink aan de weg getimmerd over het thema dyslexie en heeft de overheid diverse processen in gang gezet en maatregelen getroffen om leerlingen, ouders en scholen voor te lichten en te begeleiden. Het Masterplan dyslexie, het Steunpunt dyslexie en de diverse protocollen zijn hier voorbeelden van. Jaarlijks worden er door vele instanties en organisaties conferenties, congressen, workshops en cursussen aangeboden aan ouders en aan docenten, begeleiders, coaches en andere professionals in het vo.

Toch schuilt hierin ook een gevaar: een groot deel van dit aanbod betreft namelijk *compenserende* maatregelen en in mindere mate *dispenserende* maatregelen. Echt *remediërende* maatregelen komen vaak slechts zijdelings aan bod. Eigenlijk is dat niet zo verrassend, want om leerlingen echt verder te kunnen helpen heb je diepgaande kennis nodig van het verschijnsel dyslexie en de relatie met de betreffende vreemde taal (in de meeste gevallen zal dat Engels zijn). Maar workshops, presentaties en lezingen van gemiddeld één tot anderhalf uur zijn gewoon niet genoeg om de nodige kennis over te dragen en te trainen.

Door de nadruk te leggen op compenserende maatregelen zullen vele docenten in de waan verkeren dat ze heel goed bezig zijn wanneer ze enkele van die maatregelen toepassen. Denk hierbij aan het toestaan van Spellingcheckers, programma's als Sprintplus of Kurzweil, tijdsverlenging e.d. Gevolg hiervan is dat veel docenten niet bereid zijn of het niet nodig vinden om hun kennis over dyslexie en vreemde talen te verdiepen, want in hun ogen doen ze al voldoende. Het inzetten van compenserende maatregelen is zeker toe te juichen, maar het zal bij lange na niet genoeg zijn om dyslecten aan een voldoende voor Engels (of Frans) te helpen, en zeker niet op eindexamenniveau.

Wil je een leerling echt verder helpen zal je de kenmerken van dyslexie en hun relatie met de fonologie en orthografie van de vreemde taal echt moeten doorgronden. Alleen vanuit dat begrip en die fundamentele kennis kun je een didactische houding en aanpak ontwikkelen in de klas en daarbuiten die de dyslectische leerling ten goede komt.

¹ Uit: *An Essay on Criticism*, 1709, Alexander Pope